

Szép volt fiúk!

Hetvenkilencedikként ért célba az Állami Erdészeti Szolgálat férfi csapata a XV. Bécs–Budapest Szupermarathonon. A 352 km-es ötnapos váltófutáson 129 csapat indult. A versenyzők október 19-én kedden Bécsben a Práterből startoltak, a befutó október 23-án délelőtti Budapesten a Tabánban volt.

Az immár másfél évtizedes múltra visszatekintő verseny az országos futószámok között a leghosszabb és legnehezebben teljesíthető. Az Állami Erdészeti Szolgálat idén először vett részt a megmérettetésen. Az ÁESZ Budapesti Igazgatóságának munkatársaiból álló csapat a mezőny középső harmadában végzett 34 óra 10 perc 2 másodperces eredménnyel. A leggyorsabbak 23 óra alatt, a leglassabbak mintegy 43 óra alatt tudták teljesíteni a 352 km-es távot. Az időjárás – eltekintve a néhol csöpögő esőtől – mindvégig a futóknak kedvezett, mentes volt a szélsőségektől. A csapattagok: *Bakos Péter, Bakos Gergely, Padányi Gulyás Gábor, Szentpéteri Sándor, Turai Zsolt.*

– A felkészülés nagyjából egy éve tart. – foglalja össze Szentpéteri Sándor – Az első futóverseny, amelyen elindul-

tunk a kollégákkal, a tavalyi Olimpiai Marathon Váltó volt. Valamennyien rendszeresen sportoltunk addig is, de eltérő szinten. A szupermarathonos csapatnak is oszlopos tagja, Bakos Péter már régóta komoly marathoniista, de a kezdeti csapat többi tagja inkább csak hobbiból sportolt. A megmérettetés miatt neveztünk be, és számunkra is meglepően sikeresen vettük az akadályokat. Ezek után nem volt „megállás a lejtőn”, valamennyi nagyobb budapesti marathoni, félmarathoni versenyen elindultunk. Ezzel párhuzamosan elkezdtünk komolyabban edzeni. A mostani csapat összeállítása némiképp eltér az akkortól, a kisebb versenyeken más csapatban versenyző Padányi Gulyás Gáborral és Bakos Gergellyel – mindketten marathoniisták – erősítettünk.

A 352 km-es távon naponta négyen váltották egymást. Egy futóra naponta 20-30 km-nyi szakasz jutott. A versenyzőket orvosi felügyelet alatt tartották, ellátásukról, kényelmükről a szervezők a lehetőségekhez képest a legjobban gondoskodtak. A napi szakaszok végén masszörök vették kezelésbe az elkínzott futókat. A verseny azonban nem csak komoly fizikai, hanem

pszichikai megterhelést is jelentett. A napi, átlagosan 60 km-es szakaszon a leglassabb és leggyorsabb csapat beérkezése között akár 10 óra is eltelhetett. Ezért az eltérő képességű indulók miatt, nagyon széthúzódott a mezőny.

– A legnehezebb dolog az erősen széttagolt mezőnyben futni úgy, hogy közel-távol nincs rajtad kívül más futó. Nem tudsz kihez viszonyítani. Sok helyen nem jelezték a megtett távot sem, így igazán csak az idő az ellenfél. – mondta Turai Zsolt.

A befutó október 23-án, a városi ünepségek zavartalan lebonyolítása miatt, eltérően az eddigiektől, a budai oldalon a Tabánban ért célba. A közönség hangulata fantasztikus volt. Az emberfeletti teljesítmény tisztelete jeléül mindenki mindenkinek szurkolt. A beérkezőket folyamatos taps fogadta. Az elcsigázott futók mellett barátok futottak, bicikliztek az utolsó métereken, hogy tartsák a lelket a sportolóknak. Az ÁESZ-csapatot a célban népes, zászlókkal, transzparensekkel felszerelt szurkolótábor várta. Családtagok, munkatársak, barátok. Dacára az öt napig tartó futás miatt érzett fáradtságnak, a célba érkezés után valamennyien egyöntetűen a jövőre is indulás mellett tették le a voksukat.

Szép volt fiúk!

Horváth Adrienn

